

Sygn. akt III U 437/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania M. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 6 maja 2016 r. **nr** (...)

z m i e n i a zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. G. prawo do emerytury, począwszy od dnia 1 kwietnia 2016 r.

Sygn. akt III U 437/16

UZASADNIENIE

wyroku z dni 10 października 2016 r.

Decyzją z dnia 6 maja 2016 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy M. G. prawa do emerytury.

Jako podstawę prawną przytoczono przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. Zakład przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 7 miesięcy i 7 dni oraz składkowe w wymiarze 26 lat, 6 miesięcy i 20 dni tj. łącznie 27 lat, 1 miesiąc i 27 dni.

Organ rentowy nie zaliczył do okresów pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółdzielni (...) w R. od 20 czerwca 1979 r. do 31 grudnia 1998 r., ponieważ świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach nie spełnia wymogów określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W świadectwie tym nie określono charakteru zatrudnienia oraz nie powołano się na rozporządzenie Rady Ministrów z 1983 r.

Wnioskodawca M. G. w dniu 6 czerwca 2016 r. złożył odwołanie od powyższej decyzji.

W uzasadnieniu podniósł, że w okresie od 20 czerwca 1979 r. do 31 marca 2000 r. w (...) Spółdzielni (...) w J., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku ślusarza. Był brygadzystą pracującym i zarazem nadzorował pracę mechaników, elektryków i chłodniarzy. Posiadał grupę energetyczną do 1 KV oraz uprawnienia, umożliwiające wykonywanie prac montażowych i napraw: sprzężarek i instalacji amoniakalnej oraz urządzeń chłodniczych i osprzętu zabezpieczającego, przed skażeniem środowiska i utraty zdrowia pracowników; kotłów parowych wysokoprężnych, osprzętu i rurociągów przesyłowych parę technologiczną o temperaturze około 140 st. C, zaworów bezpieczeństwa, wymienników wodno-parowych oraz reduktorów pary; sprężarki powietrza „do 10 atm” zaworów bezpieczeństwa, automatyki pneumatycznej; utrzymanie ciągłości prac linii produkcyjnych; odbiór mleka, wirowanie, pasteryzacja, homogenizacji, schładzania, rozlewania, produkcja masła i twarogu.

Ponadto wskazał, że na produkcji używano środków chemicznych do mycia i dezynfekcji między innymi: podchloryn, kwaśny preparat, soda kaustyczna, kwas azotowy, co powodowało codzienną styczność podczas konserwacji-napraw maszyn i urządzeń. Prace remontowo- montażowe były bardzo utrudnione ze względu na gabaryty maszyn oraz ich ciężar i duże zagęszczenie na małych powierzchniach, w trudno dostępnych miejscach „myjki butelek, tanki kotły parowe przemysłowe”. Zakład pracował w ruchu dwu zmianowym, również w niedziele i wszystkie święta. Podał również,

że pracownicy produkcji i warsztatu mieli wypłacane szkodliwe z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na dowód pracy w warunkach szczególnych w okresie od 20 czerwca 1979 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca przedłożył świadectwo pracy w szczególnych warunkach z 31 marca 2000 r., w którym wskazano, że wnioskodawca w spornym okresie wykonywał prace ślusarza-mechanika na stanowisku ślusarza - wykaz A, Dz. III, poz.81, pkt.3 zarządzenia nr 3 (...) z 30 marca 1985 r., ponadto przedłożył ogólne świadectwo pracy z którego wynika, że od 20 czerwca 1979 r. do 31 marca 2000 r. zatrudniony był na stanowisku ślusarza mechanika.

Organ rentowy zwrócił uwagę, że pod poz. 81 w Dziale III wykazu

A załączonego do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., które to rozporządzenia nie jest powołane w wystawionym dokumencie, wymieniono prace w hamowniach przy próbach silników spalinowych, natomiast z opisu dokonanego przez wnioskodawcę w odwołaniu nie wynika, aby wnioskodawca takie prace wykonywał. Właściwie to tylko nazwa zajmowanego stanowiska pokrywa się z nazwą stanowiska wskazanego w Uchwale 16/83 Zarządu Centralnego Spółdzielni (...) z 27 czerwca 1983 r.

Biorąc powyższe pod uwagę Zakład wniósł o przeprowadzenie dowodu z kompletnych akt osobowych wnioskodawcy, w celu uwiarygodnienia ewentualnych zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach, a także z dokumentacji płacowej w celu stwierdzenia, czy wnioskodawca otrzymywał dodatek za prace w szczególnych warunkach za pełny etat pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca M. G., urodzony (...), od dnia 18 grudnia 2001 r. uprawniony jest do zasiłku przedemerytalnego. W dniu 28 kwietnia 2015 r. wystąpił z wnioskiem o emeryturę, oświadczając, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączył świadectwa pracy, w tym świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 marca 2000 r. wystawione przez (...) Spółdzielnię (...) w R. oraz umowę o naukę rzemiosła z dnia 7 października 1971 r.

Decyzją z dnia 6 maja 2016 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy M. G. prawa do emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie zaliczył do okresów pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółdzielni (...) w R. od 20 czerwca 1979 r. do 31 grudnia 1998 r., ponieważ świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach nie spełnia wymogów określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W świadectwie tym nie określono charakteru zatrudnienia oraz nie powołano się na rozporządzenie Rady Ministrów z 1983 r.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. Zakład przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 7 miesięcy i 7 dni oraz składkowe w wymiarze 26 lat, 6 miesięcy i 20 dni tj. łącznie 27 lat, 1 miesiąc i 27 dni.

Dowód:

- decyzja Powiatowego Urzędu Pracy w J. z dnia 17.12.2001 r.,
- wniosek o emeryturę z dnia 28.04.2016 r.,
- świadectwa pracy oraz umowa o naukę rzemiosła z dnia 7 października 1971 r.
- decyzja ZUS O/R. z dnia 6.05.2016 r.

w aktach organu rentowego.

Sąd ustalił nadto, że wnioskodawca w okresie od 20 czerwca 1979 r. do 31 marca 2000 r. był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w R. zakładzie w J. na stanowisku ślusarza-mechanika. Był brygadzystą pracującym i zajmował się konserwacją, przeglądami, naprawą, remontami oraz usuwaniem awarii wszystkich urządzeń znajdujących się na terenie zakładu mleczarskiego.

W hali produkcyjnej wnioskodawca zarówno usuwał awarie, jak i dokonywał bieżących przeglądów między innymi: pasteryzatorów, wirówek, pakowaczek, butelkarek, rurociągów, pomp do przesyłania nabiału, taśmociągów. Panowały tam ciężkie warunki: wysokie i niskie temperatury, duża wilgotność, hałas. Przy dezynfekcji i procesie technologicznym były używane środki chemiczne, takie jak: podchloryn sodu, siarczan, soda kaustyczna, których opary unosiły się w powietrzu. Ponadto wnioskodawca zajmował się również przeglądami i naprawą urządzeń znajdujących się w: kotłowni, hydroforni, sprężarkowni, maszynowni chłodniczej, gdzie czynnikiem chłodniczym był freon i amoniak oraz suszarni kauzyjnej.

W maszynowni chłodniczej poza odzieżą ochronną wnioskodawca musiał stosować sprzęt ochrony osobistej m.in. maski tlenowe, maski twarzowe z pochłaniaczami wilgoci. W kotłowni natomiast wnioskodawca dla ochrony musiał używać kocy i ubrań azbestowych.

Wnioskodawca otrzymywał dodatek szkodliwy, który doliczany był do każdej przepracowanej godziny.

Opisane czynności wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na okoliczność pracy w warunkach szczególnych wnioskodawca przedłożył świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 marca 2000 r., w którym wskazano, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę ślusarza na stanowisku wymienionym w wykazie A, dziale III, pod poz. 81 w pkt 3 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Uchwały nr 16/83 Zarządu Centralnego Spółdzielni (...) z dnia 27 czerwca 1983 r.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych z okresu zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w R.,
- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 31 marca 2000 r.,
- zeznania świadków:
- H. G., k. 21
- Z. G., k. 21
- przesłuchanie wnioskodawcy, k. 21.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bhp celem ustalenia czy prace wykonywane przez wnioskodawcę na stanowisku ślusarza-mechanika w okresie od 20 czerwca 1979 r. do 31 grudnia 1998 r. były pracami w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz uchwały nr 16/83 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z dnia 27 czerwca 1983 r.

w sprawie stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w spółdzielczości mleczarskiej - wykaz A, dział XIV, poz. 24 w zw. z działem X, poz. 13 lub ewentualnie inne.

W opinii z dnia 19 sierpnia 2016 r. biegły W. Ż. ustalił,

że wnioskodawca jako ślusarz – mechanik, brygadzysta wykonywał czynności kontroli międzyoperacyjnej na oddziałach produkcyjnych w przemyśle mleczarskim polegających na przeglądach, konserwacji, naprawie aparatów do obróbki surowców, do produkcji wyrobów mleczarskich. kazein, suszarni, kotłów przemysłowych, chłodni, pras filtracyjnych, wirówek i suszarek. Powyższe czynności wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Biegły wskazał, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach środowiska, które były determinowane procesem technologicznym poprzez: niskie i wysokie temperatury, stosowanie szkodliwych substancji chemicznych, występowały przekroczenia natężenia hałasu powyżej 81 dB, który wytwarzają wirówki. Ponadto wnioskodawca jako osoba sprawująca nadzór przebywał na stanowiskach pracy w tych działach, gdzie wykonywano prace w szczególnych warunkach. Był narażony na oddziaływanie amoniaku, podchlorynu sodu, kwasów nieorganicznych, kreonu, hałasu i wilgoci. Jako brygadzysta sprawował bezpośredni nadzór nad pracą podległych mu pracowników.

Wnioskodawca był zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, które wymagały wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia.

W ocenie biegłego powyższe prace wymienione zostały w wykazie

A dział X, poz. 7 i poz. 13 i dział XIV załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. W szczególności pkt 24 działu XIV jako pracę

w szczególnych warunkach wskazuje kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko - techniczny na oddziałach

i wydziałach w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Prace te zostały również wymienione w wykazie stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach

w spółdzielczości mleczarskiej, stanowiącego załącznik Nr 1 do uchwały nr 16/83 Zarządu Centralnego Związku (...) z dnia 27 czerwca 1983 r.

Zarzuty do powyższej opinii złożył w dniu 29 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., podnosząc, że nie zgadza się z powyższą opinią, ponieważ biegły dokonuje oceny zeznań świadków, a nie faktycznych warunków pracy panujących na stanowisku pracy wnioskodawcy. Zakład zarzucił, że ocena zeznań świadków nie jest rolą biegłego, a biegły nie wskazał innych dowodów, w oparciu o które ustalił warunki pracy na stanowisku wnioskodawcy.

Dowód:

- opinia z dnia 19.08. 2016 r. , k.23-27

- zarzuty z dnia 29.08.2016 r., k. 35.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych przez organ rentowy na etapie wydawania zaskarżonej decyzji, a także dokumentów przedstawionych dopiero na etapie postępowania przed Sądem w postaci akt osobowych wnioskodawcy z jego zatrudnienia w spornym okresie, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd ponadto uwzględnił dowody z zeznań świadka H. G. oraz Z. G.. Świadkowie pracowali wraz z wnioskodawcą w (...) Spółdzielni (...) w R. w spornym okresie i posiadali wiedzę na temat charakteru zatrudnienia wnioskodawcy oraz warunków pracy. Zeznania świadków korespondowały ze sobą i pozwalały w sposób wiarygodny ustalić rzeczywisty charakter pracy wnioskodawcy. Świadkowie zgodnie zeznali, że M. G. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace przy konserwacji, przeglądach, naprawie, remontach i usuwaniu awarii urządzeń i instalacji technologicznych znajdujących na terenie zakładu mleczarskiego, był brygadzystą.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania samego wnioskodawcy M. G., które korelują z treścią zeznań wyżej wskazanych świadków.

Dowody osobowe stanowią dodatkowo uzupełnienie dowodów z dokumentów w zakresie zajmowanych przez wnioskodawcę stanowisk pracy oraz rodzaju pracy wykonywanej w okresach będących przedmiotem postępowania.

Sąd uwzględnił także opinię biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 19 sierpnia 2016 r., który na podstawie analizy dostępnej dokumentacji, posilkując się zeznaniami świadków i wnioskodawcy w zakresie warunków pracy i urządzeń znajdujących się w zakładzie stwierdził, że M. G. w trakcie zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w R. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace, które winny być zaliczone do prac w szczególnych warunkach.

Wskazać należy, że opinia biegłych sądowych podlega – jak inne dowody – ocenie według art. 233 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stanowczości wyrażonych w niej wniosków.

Sąd uznał, iż wydana opinia została sporządzona w sposób rzetelny i kompleksowy, jest czytelna i jasna. Wnioski zawarte w opinii zostały wyrażone precyzyjnie i przekonująco.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd postanowił nie uwzględnić zarzutów organu rentowego do opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa

i higieny pracy.

Wiedzę o warunkach pracy wnioskodawcy, biegły rzeczywiście czerpał z zeznań świadków, które są miarodajnym dowodem w sprawie. Zakład pracy nie istnieje i nie ma żadnych dokumentów źródłowych, w oparciu o które można odtworzyć warunki panujące w zakładzie pracy wnioskodawcy w spornym okresie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy M. G. zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r. poz. 887) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy

w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezspornym jest, iż wnioskodawca M. G. w dniu 10 lutego 2015 r. ukończył 60 lat, wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była zatem kwestia ustalenia,

czy wnioskodawca M. G. był zatrudniony, co najmniej 15 lat

w warunkach szczególnych i okres ten przypadał przed 1 stycznia 1999 r.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało,

że wnioskodawca był zatrudniony w warunkach szczególnych w (...) Spółdzielni (...) w R. w okresie od 20 czerwca 1979 r. do 31 marca 2000 r. (zaliczeniu podlega wyłącznie okres zatrudnienia do 31 grudnia 1998 r.)

Co prawda pracodawca w świadectwie wykonywania prac

w szczególnych warunkach powołał się nie niewłaściwy dział, pozycję i punkt wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do Uchwały nr 16/83 Zarządu Centralnego Spółdzielni (...), jednak zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa dla ustalenia pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. istotne znaczenie ma rodzaj faktycznie wykonywanej pracy.

Zakres wykonywanych czynności przez wnioskodawcę we wskazanym powyżej okresie w pełni odpowiadał pracom w szczególnych warunkach wymienionym w wykazie A, dziale XIV – prace różne, w poz. 24 – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – technicznych na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie oraz poz. 25 – bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe

i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Dla porządku przypomnieć należy, iż zarządzenia resortowe utraciły moc i nie są już źródłem prawa. O szczególnym charakterze zatrudnienia decyduje w pierwszej kolejności rodzaj wykonywanych przez ubezpieczonego prac, wymienienie ich w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

i znaczna szkodliwość prac dla zdrowia oraz znaczny stopień ich uciążliwości. Te warunki prace wykonywane przez wnioskodawcę w spornym okresie spełniają.

Informacyjnie można jednak wskazać, że ww. prace wykonywane przez wnioskodawcę i stanowiska pracy wymienione są również w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 24, stanowiącym załącznik nr 1 do Uchwały nr 16/83 Zarządu Centralnego Spółdzielni (...) z dnia 27 czerwca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w spółdzielczości mleczarskiej

Podkreślenia wymaga również, iż w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych zatem wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca M. G. złożył wniosek o emeryturę w dniu 28 kwietnia 2016 r., natomiast wiek 60 lat ukończył w dniu 10 lutego 2015 r., a zatem w oparciu o powyższe, prawo do świadczenia emerytalnego należało przyznać począwszy od 1 kwietnia 2016 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.